

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

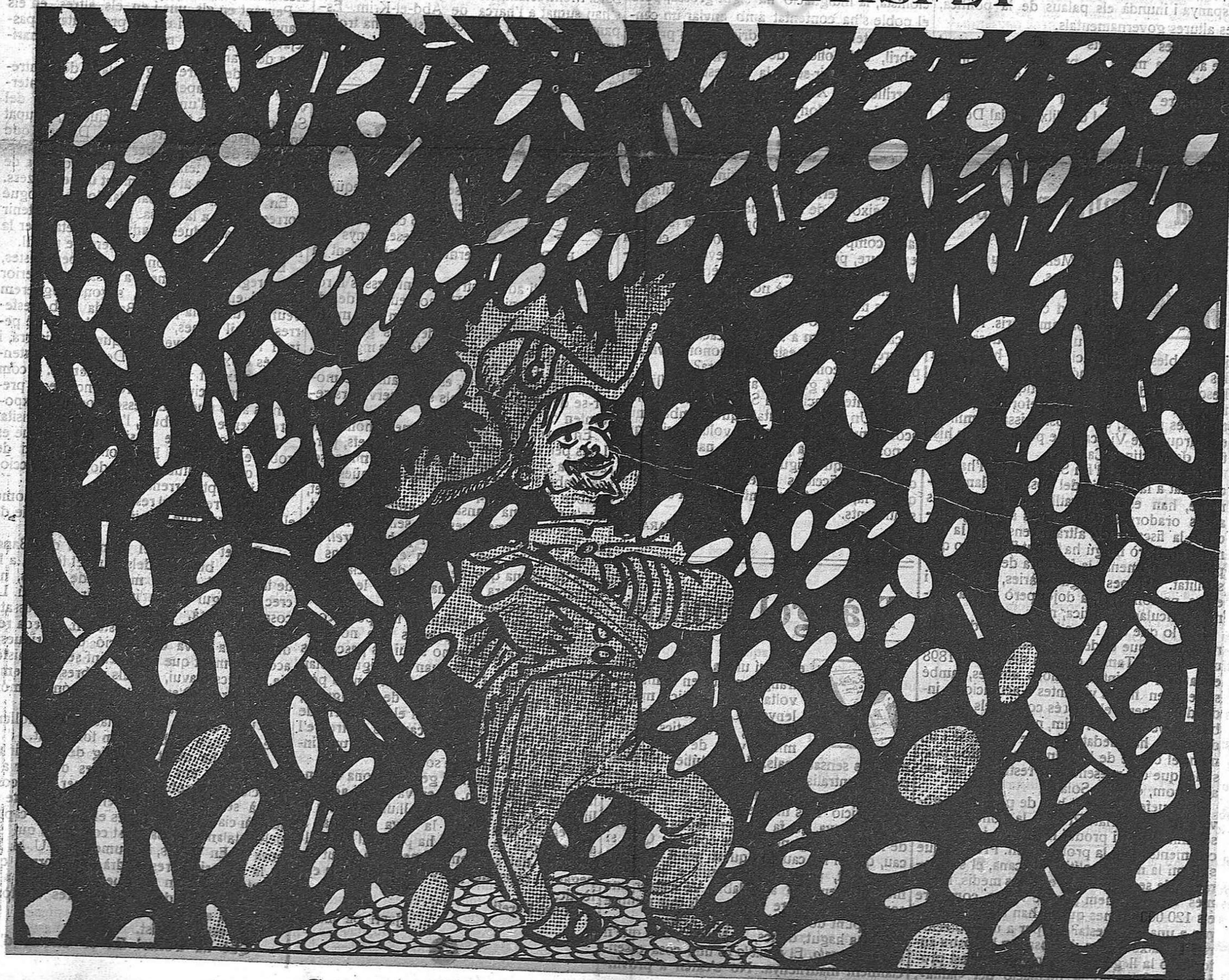
(Antiga casa I. López Bernagoz)

REDACCIO: ADMINISTRACIÓ: LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELEFONO A 4115.— BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.— ESTRANGER, 2'50

UN "AGRICULTOR SATISFET"

—Gràcies a Déu, que plou en la nostra "hisenda"!

UN POBLE ARREMORAT

Els barcelonins havem viscut un xic alarmats aqueixos dies. Divendres a la nit i tot el dissabte, la intranquil·litat fou grossa.

El motiu de l'alarma i de l'esverament no era altre que la indignació popular latent a Sarrià, a causa de la sobtada agregació d'aquest poble a la gran urba.

Es deia que el Reial Decret, permetent que la fascinadora boa barcelonina se xuclés la tendra ovella, havia produït tal desordi a la veïna població, que ja's tocava a sometent i que estaven disposats a entrar a Barcelona vint mil sarrionencs arremorats contra els centralistes de la «Lliga».

A Ca la Ciutat ja es parlava de posar alambrades al Passeig de la Bonanova i al carrer de Muntaner per a deturar el pas de l'enemic. Sinó que va tenir por de punxar-se amb l'espino artificial, En Maynés ja ho hauria fet tot seguit. Afortunadament la indignació trobà momentàniament una vàlvula i el perill s'esvaí.

Aquesta vàlvula fou la de sempre, la protesta enèrgica... per mitja de telegrammes al Govern. El bon poble, irat, estava disposat a tot, però aqueixa ira seva, per sort, s'encaixava cap a l'Administració de Telèfons i Telègrafs, i l'onada revolucionària, però pacífica, saltant per damunt de Barcelona, invadià Espanya i inundà els palauis de la política, les altures governamentals.

Les altes autoritats i el Govern, creient que aqueixa mena de protesta irada constituïa el mal menor, s'ho van deixar dir tot. Al ministre d'Hisenda, al qui creuen, amb motiu, inspirador del desditxat Reial Decret,

els indignats sarrionencs el tractaren de tot; fins el motejaren de Abd-el-Krim.

Veritat és que Sarrià té tota la raó, i està en el seu perfectíssim dret al volquer permanèixer lliure. I és inconcebible que un home que's titula *leader* de l'autonomisme hagi, no sols permès, sinó laborat en l'ombra per a perpetrar una tal monstruositat.

Sarrià, la població de Sarrià, viu actualment tranquil·la i felice, administrant-se ella mateixa; porta els comptes nets i clars; a la seva caixa municipal hi sobre unes quantes pessetes... Amb quin dret ara un gegant, l'insaciabl Ajuntament de Barcelona, té de arrancar amb la finyona pageseta, encara verge, apoderant-se violentament del seu esperit i dels seus cabals, del cor i del cap, de la sang i de l'ànima? Únicament pel dret de la força bruta.

Sarrià té tota la raó; i no solament fa bé en protestar iradament, enèrgicament, sinó que farà santament en apel·lar a tots els mitjans per a que no li sia arrebatada la independència, defensant la seva personalitat i els seus furs municipals... amb les dents si convé. I qui diu les dents, diu valent-se de les joventuts entusiastes que aprengueren el credo nacionalista del pontífex Prat de la Riba i escoltaren bocabadats les oracions patriòtiques d'En Cambó.

Tot és qüestió de «santa insistència».

Ara, al publicar-se el Reial Decret agrégionista, la indignació ha sigut grossa, però el poble s'ha contentat amb enviar un centenar de telegrammes a Madrid. El dia primer d'abril, data oficial de l'agregació, potser s'alcí per a unir-se a la protesta irada els guerrillers del Xic de les Barraquetes portant de cantinera a donya Elisenda de Moncada.

cies, i menys a Catalunya. Aquí hi ha allò altre que en diem *maror*. Però entre la major barcelonina i el *revuelo* madrileny, hi ha una diferència molt gran. Qui no ha estat a Madrid, ni ha visitat les redaccions dels periodics, ni ha estat als passadissos i a les sales del Parlament, no pot tenir idea d'aquest fenomen especialíssim de la metereologia política madrilenya. Si no hi hagués *revuelo* de tant en tant, els madrilenys es moririen d'ensopiment.

La majoria de les vegades, del *revuelo* no en surt res. Es una boirina, una escuma, un ventet lleuger. De vegades pren proporcions enormes, però al cap d'un moment es desfa com una bambolla de sabó. Ara mateix hem vist com s'han fós els pronòstics i vaïcials que feia la Premsa a darrers de la setmana passada i a principis de la setmana actual. Ni ha caigut el Govern, ni s'han tançat les Corts, ni hi ha hagut fets d'aquells que espateguen com una detonació. S'esperava un escàndol, i tot s'ha reduït fins ara al xiú-xiú de les converses confidencials d'En Maura amb els caps de les minories.

Es veu que per sota l'aigua passen coses grosses. Però a la superfície no ha sortit res sensacional. El tràngol polític no ha durat sinó uns quants dies, i ha estat obra del deliri d'informacions sensacionals que pateixen alguns reporters. La cosa més sortint que ha succeït aquesta setmana la tenim en el cadarn que ha agafat el senyor Maura. L'esclat de les divergències ministerials sobre el problema del Marroc ha quedat reduït a uns quants estornuts.

Quedem, doncs, en que hi ha calma a la política espanyola. Es una calma que no fa cap goig. El país no sap on el porten, allà a les terres del Nord africà. La guerra s'allarga, i un exèrcit de 150.000 homes s'ha organitzat per a combatre uns quants milers bàrbars. Mentrestant, els mosquits del paludisme s'han sumat a l'horca de Abd-el-Krim. Espanya, seguint el seu destí històric, ha trobat un cementiri nou.

FULMEN

La crisi del Banc de Barcelona

na moció, interacció, ruego, pregunta, o lo que reglamentàriament se'n digui, endreçada al Govern pel diputat a Corts per Granollers, ha ressuscitat, públicament, l'assumpte del Banc de Barcelona.

No ha mancat qui mostre la seva disconformitat amb el discurs del diputat de referència, que's diu Torras. Un diari local, ha dedicat a la *oració parlamentaria* del pare de la patria granolleri, uns comentaris, posant an En Torras, lo que's diu, com un drap brut.

V'et aquí que en l'affaire del Banc de Barcelona, com en l'aplicació del tractat de Versalles, posem per cas, cal caminar amb peus de plom. Al menys, amb un xic més de mirament que el palesat pels malbaratadors dels cabals del proxim.

Nosaltres, si val a parlar clar, no entenem pilotà en el bullit. Els milers de veus autoritzades, de personalitats competents que s'imposen des del primer moment el deure de il·lustrar a l'opinió, ens han llevat el coneixement sumari que teniem de l'assumpt. Avui per avui, després de llegir dotzenes d'articles, d'escutar lluminosos raonaments, ens trobem que no sabem on som. Si sortís qui proposés un homenatge als consellers, administradors, o directors del Banc, ens sumariem a la idea. Podem donar una prova més manifesta del nostre estat d'esperit?

Pensant en els uns i en els altres, en els maneges del Banc i en els protestataris, passavem dimarts al matí per la secció marítima del Parc.

Per tal de treure l'aigua clara de l'entreltat se'n acudí apel·lar al sistema de la interviu. Al peu d'una casa de la platja del Somorrostro, es trobava un ciutadà, ocupat en una tasca de caràcter íntim. Diguem que despuntat de mig cos per amunt, s'afeitava. A pocs passos, tenia la camisa, acabada de rentar, exposada al sol damunt uns esbarzers.

En apropar-nos i saludar-lo, no pogué correspondre a la finesa pel motiu de tenir ocupades ambdues mans. La dreta, per la navaja. L'altra, per un fragment de mirall.

En acreditar la condició de periodistes, ens pregà insistentment a passar a l'interior de la vivenda, composta, segons poguerem veure, d'una sola peça. Bastida amb desfresses de mil mènes, tals com llunes de petroli i de conserves, llenques de picarra, i demés deixes de teulats. Declinarem l'atenció, pretxtant la manca de temps. I com si gués que el ciutadà de referència ens preguntes amb què podia ésser-nos útil, exposarem sense fer embuts, l'objecte de la visita.

— Que opina de la situació amb que es troba el Banc de Barcelona? A judici de vostè, quina actitud convé adoptar als accionistes i comptacorrentistes?

Lluny de refusar el respondre, digué l'home el seu parer, que apoia amb una sèrie de raons.

— El fet de que el numerari del Banc, passi de la buixaca dels que el tenien, a la de tal o qual senyor mancat de cabals, no crec que sigui per a inquietar a ningú. La cosa amostrarà, en tot cas, als interessats. El ple que uns i altres sostenen, queda reduït a una nova distribució de la riquesa, aconseixement que ve repentinament en la història. Els rics d'avui, són els pobres de demà, i a l'inversa. D'ençà que el món és món, venen les coses succeint així.

— I del discurs del diputat per Granollers, què en pensa? — objectarem tot seguit.

— Que ha obert al desig de produir un cop d'efecte, ans que a ganes d'ajudar a la solució del problema. Si no per altra cosa, haurà servit per a convertir l'assumpte en substància política, que és el defecie capital dels catalans. No han vist com hi ha qui suposa an En Torras, instrument de l'U. M. N? A la suposició respondrà En Torras que quants li pengen l'etiqueta pertanyen a la «Lliga», i ja tindran uns i altres un tòpic més per a anar a les eleccions.

— No està mal vist. — Què ha d'estar! En el discurs d'En

La fórmula precisa

entre a Melilla segueixen les operacions, prenen cada setmana una nova posició, a Madrid continuen els debats parlamentaris. Han estat d'una gran cruesa, i les implacables fiscalitzacions no han estat les dels socialistes, sinó les de diputats de l'esquerra i de la dreta dinàstiques, d'un nou, En Ramon Solano, reformista, i un marquès militar, de famosa missaga militar, el marquès de Viesca, que porta el nom històric de Martínez Campos.

Les acusacions d'En Solano, que l'han incorporat a la història del nostre parlamentarisme, han estat subratllades per tots els altres oradors, sense que, fins ara, hagi succeït a la fiscalització altra defensa que la ministerial. Però ningú ha trobat fins ara lo que podríem nomenar la fórmula de la responsabilitat. Culpes fragmentàries, febleses i errors personals, sí, a dojo, però d'una manera articulada, política, no.

I és lo que cal, i és a lo que s'ha de recórrer per a que el debat parlamentari tingui una eficàcia. També quan la desfeta de 1898 esclaten les interpellacions airades, també se sentiren frases violentes i acusacions individuals, però el procés contra els culpables, governants o règim, no's feu. D'aquells debats no ha quedat més que una frase i un nom: el comte de les Almenes. Es molt possible que del present no'n resti més que un altre nom, el d'En Solano.

Els que es de partit han de parlar; el govern ha de parlar. Precisa la condemnació solemne de qui produí la desfeta i dels procediments que la prolongaren. Precisa que s'affirmi la nostra política africana, el seu caràcter, la seva extensió, els seus medis, i ademés que sapiguem perquè van a combatre els 120.000 homes que hi han al Marroc. Es per a una conquesta? Es per a un protectorat? I si això darrer imposarem la nostra autoritat o la llégitima marroquí? Aquest protectorat, fet amb la mediació del «jalifa»,

fins on ens portarà? Al domini del litoral, o al de les misterioses muntanyes del Rif?

Tot això ha de tenir una resposta neta. El poble resignadament dóna la seva sang, la nació compleix estoicament lo que creu el seu deure, però els pobles de vegades converteixen la resignació en inèrcia i el mal suprem arriba perquè no s'ha aplicat als problemes més que la voluntat en lloc del pensament. Per això compleix als parlamentaris forçar al Govern a una explicació limpida i concreta. L'esforç està fet, l'honor salvat, el patriotism constatat. Però, i ara?

Un diputat, gairebé anònim, la vigília de la seva intervenció, En Solano, s'improvitzà fiscal. Un altre diputat, que també anirà acompañat d'anònimitat, tal volta sigui el que imposà la fórmula precisa. La nació se malixa de les arcaiques figures parlamentàries, i fa digada de ficcions i de retòrica, segueix al que se fa, espontàniament, intèpret dels seus sentiments.

PARADOX

Tràngol polític

et aquí una altra setmana de tràngol polític en la mar revolta de la política madrilenya. Corrents dins el Govern, pronòstics pessimistes, veus de crisi, informacions sensacionals... Les tertúlies del món polític centralista —un món que viu fóra del món— han sentit, una vegada més, l'estrena fruïció dels moments difícils i perillosos. Espanya, ja fa anys, es troba a la vora de l'abisme, segons la frase corrent. Que si cau, que si no cau... I aquest perill de caure ha arribat, per a molta gent, a ésser una mena de sensació agradable. Vé a ésser una sort això de viure en un país que sempre està a punt de rodolar cingles avall.

Hi ha hagut, doncs, a Madrid, allò que'n diuen *revuelo*. El *revuelo* és una cosa essencialment madrilenya. No s'estén a proví-

o se sap si a conseqüència de les pallisses rebudes o com a resultat dels desenganyos soferts. En Peret ha perdut completament la sensibilitat.

Els que li administren els interessos li roben fins la respiració. Ell ho veu que des de l'apoderat general fins al últim dels masovers li multipliquen per deu els gastos i li resten les quatre quintes parts dels ingressos. Però En Peret arronça indiferentment les espalles i s'aconhorta, essent l'amo, de morir-se de gana mentre els seus servidors reventen de tips.

En Peret paga esplendidament homes de lleis per a que defensin els seus drets, però aquesta gent l'ofega en unes pises immenses de timbres i paper sellat, i totes les qüestions acaben declarant que no té raó En Peret, que's conforma mansant amb tot i de tot.

El pobre home, avesat a sentir constantment el crit de: *Peleu-lo al pobre Peret!* se aconhorta de que tothom el pelli, fins la gent de sotana que després de xuclar-li les buixques encara l'amenaça amb les penes eternes de l'infern.

An En Peret li prenen els fills per a conquerir quatre roques pelades que no interessen a ningú, com no sigui als pescadors que sols troben peix quan les aigües estan revoltes. Però al indiferent Peret ni la pèrdua de l'ànima, ni la minva de la dignitat, ni els atacs a la buixaca, ni el vessament de la pròpia sang, són coses capaces de treure'l de la seva immobilitat i permaneix més insensible que un sac de sorra.

Es inútil que hi hagi gent de bona voluntat que'l prediquin. Es en và que li aconsellin un cop de gènit que'l lliuri de tota la lladregada que viu a la seva esquena. Si alguna volta la sang li ha pujat al cervell i ha sortit del seu ensopiment ha sigut per pegar-se cops de puny al cap com un epileptic.

Pobre Peret!

JEPH DE JESUS

Clauses a Dñs, des bon en les nosres "seuuds!"

Torras, he remarcat un extrem, que sentiria passar per alt.

—Assenyali'.

—Es el que fa referència a l'anatema endressat als directors del Banc, dels que dijé havien portat an aquest a fer negocis no autoritzats pels Estatuts, determinant amb això la suspensió de pagaments.

—Què vol dir?

—Que el senyor Torras, que s'ha confessat accionista, hauria fet santament en denunciar als tals directors, en moment oportú, en lloc de resignar-se a cobrar els crescuts dividends assignats a les accions, en virtut, precisament, dels manejos a que aludeix.

—Es un punt de vista.

—Propi de qui, com jo, assisteix a la batalla amb caràcter de neutral, encara que, com dijue no sé qui, hi hagi *neutralitades que maten*.

EL "PALIGRO" FEMENÍ

Segons diuen els «sabuts» que's cuiden d'aqueixes coses, i no agrada un document qu'hé rebut fa poca estona; corresponen, *clar i net*, cinquanta una i mitja dones per cada un dels mortals i arxi infelços homes.

Cinquanta una i mitja encar! La mitja deu sé per postres per alguna cosa es diu que ella és nostra mitja *tronja*...

Prò de tantes, què en farem? si hi ha qui amb una n'hí sobrà. I, qui home's veu capac de satisfer... tantes boques?

Ademés, jo tinc entès que vindrà una rejal ordre que'ns les faran adquirir si no és de grat per força.

Sobretot els solterons que del matrimoni es mofen i es passen anys i més anys només fent que de tasta olles, seran els més carregats de tots els del gremi nostre; allò de: caldo no vols? doncs, té: ara caldo i sopes; res, que hauran de posà harems; quin altre remei no'ls toca,

I elles ja s'hi avindran a fèl paper de les mores?

No aniran a cops de punys, no's repartiran mils mormies per a ser la favorita del Sultà? Natural cosa.

I si el sultà fos guapot i d'aquells que se les porta, quins conflictes qu'hi haurien amb la gana que ara corral

Valguïns a tots aquell Sant que és el patró de Mallorca. Faci ell que les subsistències puguin arribar per totes!...

JOAN PASCUAL

SANITAT

Regularment — llàstimosament — és an aquells que formen el conjunt anomenat propiament obrer als que s'accusa d'una manca de delicadeesa — producte d'una manca d'intel·lecte — que els fa incapacitats per a ocupar la direcció, veient-se forçats a restar sempre a la categoria de dirigits.

I no és que no sigui cert. Veritablement si ens prenem la molèstia d'observar, tan sols sigui un xic, veurem que no és pas el comportament general d'aquests individus el més indicat per a servei de mirall. Més veurem; veurem la desproporció en que molts estan amb ço que és el ser humà.

Però, nosaltres, malgrat i admetent que hi ha individu que neix desposseït d'aquell sentiment precis per a elevar-se a la veritable categoria de humà, tenim de reconèixer que moltes vegades aquesta disposició no és altra cosa que una malaltia i, per tant, factible de curació.

Sanitat espiritual i material, aquesta és, per a nosaltres, la medicina, degudament apli- cada i a temps.

Deiem que fixessim els nostres esgards en aquells llocs que de centres del treball — per què no dir-ho? — es converteixen en centres de porqueria. Mal fa el dir-ho i fins se'ns podria titllar de lirisme sentimental si a la vista de tots no estigués. Heu's aquí doncs, al nostre entendre, una de les causes del mal i pot ésser-ho ja que res hi ha tan engendrador de mal com és la brutícia.

Espiritualitat. En els nostres dies s'ha volgut donar a entendre an aquells que més necessiten d'ella, que la espiritualitat era més producte d'un afemellament i que en tota ocasió havia d'ésser rebutjada, sense tenir en compte que, si quelcom és més l'home del reste dels animals de la creació, està precisament per la facultat que te d'espiritualitzar la matèria.

Així veiem que a l'obrer, fins ja a l'escola, com feu causa comú amb els que després serien llurs directors, se'l priva del coneixement de la espiritualitat, esdevinent ermita a tota percepció, acabant inclús — per a tot co que no's relacioni amb el treball — a perdre la força dinàmica. Es a dir: avui, fins inconscientment, es fa distinció l'educació d'un obrer a la d'un destinat — diem — a no ésser-ho, sense capir que la instrucció ha de ésser a base de fer homes ja que en resum no n'hi ha cap que deixi d'ésser obrer, logrant així que sois la naturalesa de l'individu vos qui l'encaminés.

Això ho haurem dit potser oblidant bon xic ço que és la part positiva o sigui, no els individus que han d'ésser, sinó els que són.

Al tractar aquesta qüestió, s'ensopega desseguida amb l'ambient. Es absurde volgues que camini dret un coix com ho és volgues trobar tranquil·litat espiritual an aquell que està en continua lluita.

I no és pas que nosaltres censurem aquella lluita que sosté generalment tots els sers i que moltes vegades els hi és un estímul, la que conceptuem fora de raó, és la que té de sostindre indegudament contra els elements que el voltegen i que fan que adquereixi la sensació de que és un vençut.

Qui sap si ben reflexionat, trobaríem el mitjà de curar sens que precisi l'amputació!

MIGUEL D'ARNAU

Ad majorem Dei gloriam

A la parròquia de la vila, cada diumenge, després de l'ofici fan una mica de predica.

Aquell dia el senyor vicari, encarregat del sermó, va tenir a bé parlar de lo funest que és per a la salut del cos i la salut de l'ànima el lleig vici de la beguda.

Endinatz en el tema i després de insistir enèrgicament sobre les fatals i desastroses conseqüències de l'alcoholisme, el senyor vicari exclamà:

—Perquè sapigueu, caríssims germans meus, lo perjudicial que és l'excés de la beguda, bastarà dir-vos que'l propi Nostre Senyor Jesucrist fou sempre contrari del vi. En els seus sermons, en totes les seves prediges, sempre deia que la borratxera és la font d'on rajen tots els mals de l'humanitat. I prohibia terminantment que els seus deixebles xarriquessin cap mena de xarel·lo. Per això, estimats germans meus, no deveu freqüentar com feu els hostals ni les tavernes, ni cap casa d'aquestes que us mesuren begudes infernals. Haveu de deixar aquest vici dolent per la salut del cos i la de l'ànima; haveu de deixar el beure, per major glòria de Déu. Si no ho feu així, si seguiu traguent com fins ara, en comptes d'apagar les ganies de beure, lo que fareu serà anar-vos en tots a augmentar eternament la vostra set a les calderes d'En Pere Boterol...

Terminada la santa missa i la predica, al sortir els feligresos per la porta gran, es toparen casualment el vicari i el capità dels guardies civils, que acabava d'assistir a la cerimònia religiosa.

El capità dels civils s'apropà al senyor Vicari i li va dir a l'orella:

—Ja sap, reverendíssim, que jo sempre he respectat les seves opinions; no obstant decísser-li que avui el seu sermó no m'ha convenut.

—I això... per què?

—Home, perquè vostè ha afirmat en ell que Jesús prohibí en totes ocasions l'ús del vi, i això, ja'm perdonarà, però no és cert.

—Com s'entén que no és cert?

—No senyor. Vostè sap tan bé com jo que en les celebres *Bodes de Canaan*, Jesús, no solament permeté que's traguegés molt i molt, sinó que feu, ademés, aquell famós miracle de transformar l'aigua en vi ranci.

El vicari, tot trasmudat, no sabent què contestar:

—Bé... ja veurà... Una flor no fa estiu...

En aquest món tothom té una hora tonta.

POLYCARP

governs haguts en el temps fixat per En Maura.

El diari conservador fa avinent, al polític mallorquí, que en el terme de dos anys, ha presidit aquest un ministeri homogeni, i un altre de nacional; que En La Cierva entrà en el primer, havent sigut des de llavors, ministre d'afers vegades més. Que llevat del comte de Coello de Portugal, nou en els bat-i-bulls de la política, podria dir-ne dels actuals ministres, lo que diu referent an En Maura i En La Cierva.

Acceptem totes les responsabilitats — acaba dient *La Epoca* — que la cordialitat serà sempre millor que la ira.

Es veu que *La Epoca* està certa de que no ha de passar res.

I de que de passar quelcom, repartides les responsabilitats, tocarien a menys per cap.

Els petits oficis

En haver perdut la meva fortuna en un gran afer de sinapismes-anuncis, he vegetat tot un hivern dibuixant models de rinxols, de vuits, d'arabescs, per als professors de patinar.

Després jo he sigut l'home ben vestit, proveït per les agències, qui, dins un carruatge de gran lloguer, passa davant els aparadors dels magatzems que hom tracta de fotografiar. Gaudia en aquesta posició del luxe més envejat, però guanyava escassament ço de que viure i de què posar una mica de pa sota la meva mantega.

Actualment estic corrent una existència passible dins la caixa d'un distribuidor automàtic. Perquè funciona millor que cap aparell i perquè puc comprovar la bona qualitat de les monedes de dèu cèntims, ajudat del petit raig de claror que's filtra per la canal, els concessionaris m'han ofert fins a dos francs per dia.

La meva mà dreta reb els dèu cèntims, i la mà esquerra, rutinàriament, deixa caure en el galze una capsula de pastilles de llum. Cada matí hom ve a tancar-me dins la meva cambreta i a mitja nit se me'n veu sortir. No hi ha pas cap perill de que m'escapi amb els ingressos. Encara que antic campió de les curses de sacs, tindria massa pena en traslladar la caixa per a deixar el lloc assegurat. Ultra que l'espectacle d'un distribuidor automàtic fugint amb oscil·lacions irregulars cridaria certament l'atenció dels passants.

TRISTANY BERNARD
JOAN CORTÉS PICÓ, trad

REPICS

Va córrer aqueixos dies la notícia de que el ministre de la Governació i el nostre Governador civil estaven disgustats.

Naturalment, en les altes esferes s'han apresat a desmentir la nota.

El comte de Coello i l'Anido estan «a partir un piñon».

El piñon de Gibraltar.

Diumenge hi han eleccions de diputats a Corts, en el districte de Vilanova.

Els de la U. M. N. presentaven al senyor Chehuet, molt senyor nostre i de casa seva.

Però... lo que diria En Bertran i Mozito:

—Què's creu aquest Creuell.. Que no veu que entre En Cambó i jo el clavarem en creu?

I és clar, l'home, es va retirar per escotilló com el dimoni d'*Els Pastorets*.

A Terrassa s'hi està organitzant el partit reformista.

Quan el sanyó Sala se n'haurà enterat, quin esverrat...

Ja ens sembla sentir-lo:

—Reformismes al meu feude?... Quina reforma volen?...

I cada nit deu somniar amb En Melquiades Alvarez... o qui sap!... potser amb En Lutero.

Tornen a registrar-se atemptats de caràcter social a Barcelona.

Coincidrà aqueix «registre», amb un sobtat tancament de Corts i amb la corresponent restauració del règim excepcional de censura i *otras yerbas*:

¡Que Dios y Arlegui nos cojan confesados!

LES RESPONSABILITATS

En determinar les responsabilitats per lo ocorregut al Marroc, ha assenyalat En Maura, com a primers culpables, als homes que des de deu anys cap aquí, han intervingut directament en la governació de l'Estat.

La Epoca, ha sortit al pas del senyor Maura, per tal de treure les mosques als conservadors que han format en els diversos

Llegim:
 «Un astrònom de l'observatori Monte Wilson acaba de fer un descobriment sensacional. Sembla que d'ara endavant, degut a aqueix descobriment, els savis de la ullera podran prendre mides exactes a totes les estrelles. D'aquesta feta, ja veuran com music-halls i cafès concerts s'ompliran de savis. Tots voldran anar a prendre el diàmetre a les estrelles.»

Un diari ens explica que els consellers «mancomuners» entrants i sortints varen menjar junts en un restaurant de Montjuïc. Llàstima que no ens digui també el que varen menjar. Grava de carretera, que és lo que més els entusiasma?... O potser tripes?... Les pròpies tripes?

Davant la depressió actual de la política catalana, un important nucli d'elements d'extrema esquerra pretenen publicar properament un setmanari titulat *La veu del poble*.

Dispensin que's hi digui, però aquest títol no'n sagra ni agradarà a cap extremista de debò.

El Poble sol, encara.
 Però *La Veu*... quines ganes d'armar confusions!

Dels quintos que ara seran cridats a files, se'n destinaran res menys que 20,765 a les àrides terres africanes.

Tan mateix ho fan massa fort.
 I a don Joan La Cierva quan el quinten?
 Tan se val, per això!... Ça com llà el dona-rien per inútil.

En Lenin, en el seu darrer discurs proauçiat a Moscou es reconeix vençut. Vençut, però no fracassat.

Per això no es retira, sinó que intenta canviar de tècnica i de procediments.

A tal objecte diu que moderarà la seva política tirant cap al conservadurisme.

Si vol un bon mestre, que vingui a Espanya i consultí amb En Lerroux.

Quasi tots els diaris madrilenyans, els que alabaven més an En Cambó, ara l'ataquen despiadadament.

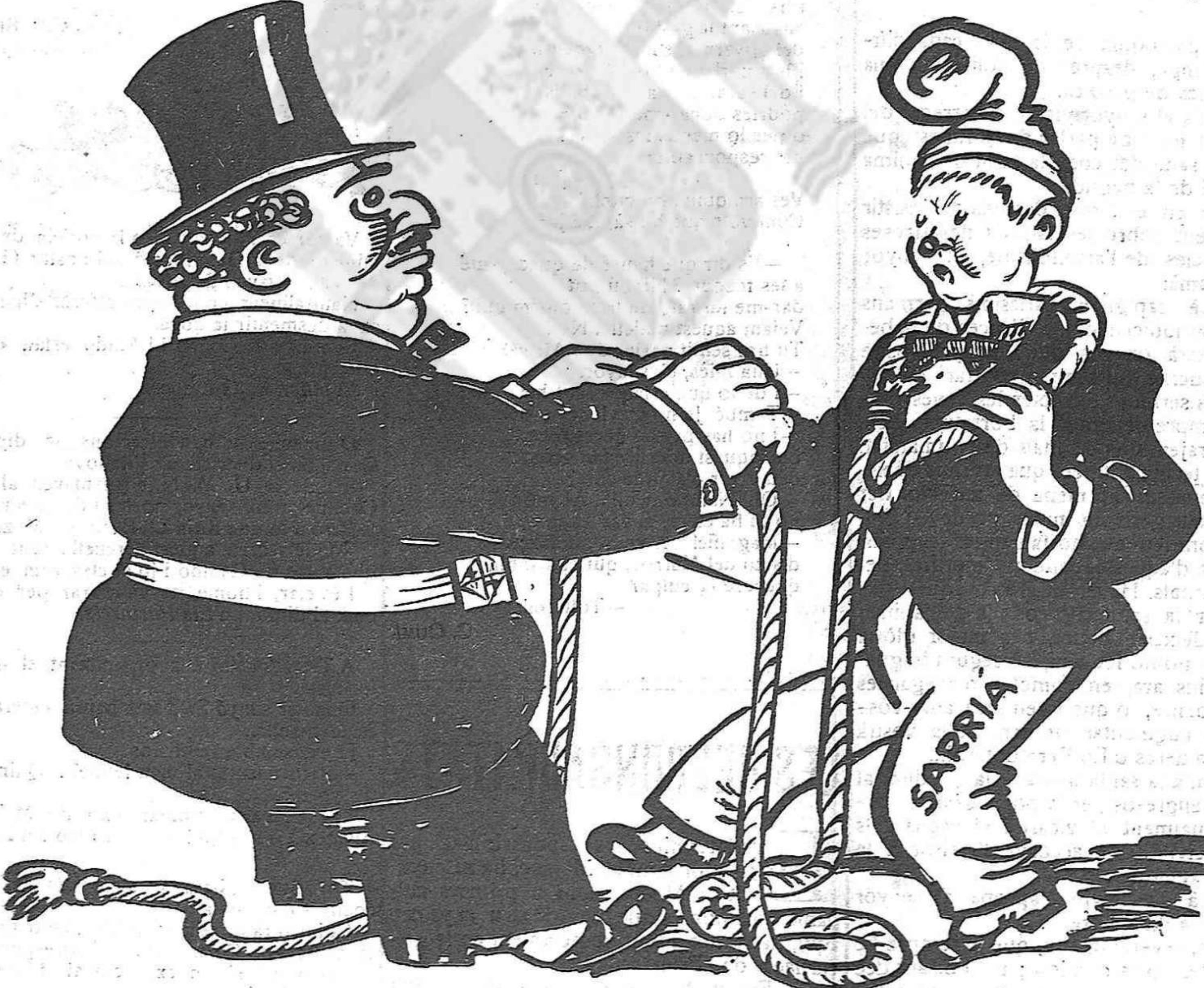
No donant-los-hi gust, ja era d'esperar que'ls posarien aviat a sota les potes dels cavalls.

O a sota els neumàtics de l'auto d'En La Cierva, que és igual.

—Al que gasta dues cares
 per dolent tothom el dóna.
 Jo en gasto tres, ara vegin
 si seré mala persona.

Tutela regionalista

—No havies votat an els «lligaires»?... Doncs deixa't lligar i no protestis, criatura.

Nota del ministeri d'Hisenda:
 «S'ha cobert de sobres la subscripció d'Obligacions del Tresor al 5 per 100.»
 En Cambó podria dir imitant al clown de *L'Alegria*:

—No demanem caritat!... Passem la safata!

Hoy las ciencias adelantan...

D'un telegrama:
 «El vapor *Juana de Arco* participa que ha visto una mina en la latitud etc...»
 Qui'ls hi havia de dir als nostres avis que ara els vapors vindrien ulls i enraonarien!

CORRESPONDENCIA

Cavallers: J. C. i P.—Rebuts els originals destinats a l'*Almanac*. Molt's mercès.—G. R. (Nova York): Ho sento, però ens manca espai per a ocupar-nos d'aqueix afer.—V. A. (Torrassa de Montgrí): Aqueixes pornografies no fan per casa.—J. Navarro C.: Amb molt gust ho faríem si fossim socis de l'entitat a la qual vostè desitja entrar, però no hi ha tal cosa.—Claudi Sumalà Trullo: Molt bè de intenció, però molt malament els versos, que són perfectament defectuosos.—J. N.: La manca d'espai no'n ha permès insertar-li.

EL AÑO EN LA MANO

para 1922

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica

A todo comprador de *El Año en la mano* se le regala una participación a un billete entero de la Lotería de Navidad

Se vende en toda España y América a los siguientes

PRECIOS:

Edición económica: Pesetas 1'50
 Encuadrada: Pesetas 2